

מסורת הש"ס

(א) פִּי כְמוֹ סֶעַר עַרְפָּן
עֵקֶר סָר בָּן, (ב) [אֶחָא],
(ג) גִּירֵי הָעוֹרֵץ ע' זִנִּי קִטֵּר
פִּי הִיָּה קוֹשֵׁר חֲמוּרוֹ דְּבָקָן;
(ד) בְּרִכּוֹת יט: פ' שְׁבוּעֵת ל:
מִסְדֵּרֵינִי (ה), (ו) יוֹמָא ג.ה.
(ז) יוֹמָא כָּא; (ח) בְּרִכּוֹת לָא;
(ט) בִּצִּי"ט מו., (י) גִּי עִי
וּהִרְאִי ש' א"ר אֶבָּא בֶר כִּהְנֵא
כָּל הַמִּשְׁגָּר וְיִרְאִי, (י) ז"ל
אֲלֵעוּר (י) מוֹלְקִין; (י) ז"ל
וְהָא,

תורה אור השלם

1. איז חכמה ואין תבונה
ואין עצה, לנגז' ?
משלי כ"א
2. ונתנו בני אדורן הבית
אש על המזבח ועברו
עצם על האש:
ויקרא א' ז
3. ויען אלהינו בן
ברכאל הבנוי וינמנו
צעיר אני לבינים ואתם
שישים על בן חזקתי
ואירא מחותן ודלתי
אתכם:
אויב מ' ז
4. מזי רעב ואלו רשע
וקטב מרורי וישן ברחבות
אשלה עם חמת חזלי
דעם: בדברים י"ב
5. בלבי צנתי אמרתך
למען אל תאחק ק"י
תהלים ק"ט א'
6. בשרתי צדק בקהל
רע הזה שפתי אל אבלי
י' אתה ודעתי:
תהלים מ' י
7. גזע עירא ויחזיר יהיה
בן לודו:

שמואל ב כ כו
8. וַיְהִי יָרֵעַ בַּיָּמִי הָאֵלֶּם
שְׁלֹשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי
שָׁנָה וַיִּבְקֹשׁ דָּוִד אֶת פְּנֵי
יְיָ וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל שְׂאוּל
וְאֶל בֵּית הַדָּמִים עַל
אֲשֶׁר הָמִית אֶת
הַגִּבּוֹעִים:

- שמואל ב כא א
9. ויאמר אלעזר הכהן
לא אנשי הצבא הבאים
למלחמה אתה ואת
התורה אשר צוה יי את
משה; במדבר לא כא
10. ולפני אלעזר הכהן
יעמד ושאל לו במשפט
האורים לפני יי על פיו
יצאו ועל פיו יבא והוא
יכל בני ישראל אתו וכל
העדה; במדבר כז כב
11. ויען יהושע בן נון
משרת משה מבריה
ויאמר אדני משה
כלאם; במדבר יא כח

הגהות הב"ח

- (ה) גמ' לא סבר לה מר:
(ג) שמון זילא:
המוניא: (א) שו ושא תניא
ראב"י אומר לא ממי גמ'
אזקן אלא על שזכור
הכהן: (ו) שו ען קד וחמלי
ראירא וכמיזחתם עט סמנת
וחמלי: (ז) שו ען קד לדוד
וכי לדוד הוא דקוה ככן
לכוי עמלח לא הורה בהן
אלא תניא: (ד) רש"י דיה
עגלא מילתא וכו' ל"א שלשי
בשנן. (ב) עין שמיח דף
יא: (ח) תוס' דמבטא דף
דכמיא שאל ואל אמי:

רבינו חננאל

רבינא סאר סכינא, פי' בדק הסכין לטבח בבבל. כדגרסינן האי טבחא דלא סאיר סכיניה קמי חכם כו', והוא מלשון פואד תרג' מסעך. א"ל

חרפא. שם העיר: דארגו. שם האיש שזנאה והוא אמגושי קן ראיתי בתישבות הגאונים: סר סיניא. בדק סקין לנצח ולא אמרו להראות סקין לחכם אלא מפני כבודו של חכם ונמצא רבינא נוטל לו עטרת כבוד העיר ורב אשי רבו במתא מחסיא הוה והיא

מזכבל: דהא ט רב המנונא אורי

חסדא דארגו. הואיל ולא היה רבו
 דר זה אע"פ שהיתה צבכל ואני לא
 הוריתי צמתא מחסדא שהיא מקומך:
 שלמיד חדר. חסכ כמותא אלא שלמד
 ממנו דבר אחד זו יומת: ^אנפשיה.
 צודק וסין לשחט זו הוא עצמו
 בהמה שלו ואין צריך להראות לרבו:
 למחוא. אתריה דרצא: ^אאנא מיוצן
 וצינא. כי אכילנא מהאי צישרא
 דדמי אנא וצין לה מיין הלכך לאו
 לנפשא אלא כשאר טבחא הוית לי:
 עגלא שיתא. גדל שליש ואלא הוא
 עומד ציחק קטע בשרו כדנפן ^{(ב"מ}
 70b). ומגדלין אותן עד שהיו
 משולשין ואמרין נמי ^(ס"ס דף סט.)
 מותר שליש בשכר אלמא אורחיה
 עד שליש. ל"א שליש לצטן ^(ו) וקשה לי
 הא דאמר בעלמא ^(פאהדיון דף סה:)
 רב חנינא ורב אושעיא הוו עסקי
 בשפר יצירה וכל מעלי שבתא איברי
 להו עסקי מילתא דהתם חתא שליש
 לצטן איכא הא לא היה צבטן
 מעולם: לא ליחוש לסכא. לרב
 אחא בר יעקב וצתמיהה קאמר:
 דאסחילו בכבודו. מאחר שנאמר
 לו דליחוש לסכא והסחילו לדבר
 בכבודו לא היה לו לזלזל בדבר:
 ואכ"א שאני רב אחא בר יעקב
 דפפוג. הרבה מאלה היה וקן ומכס:
 ולאפרושי מאיסורא. ראה תלמיד
 אדם רואה לעבור עבירה ורבו שם
 ושחק מותר לתלמיד לקפוץ ולגעור:

צִיִּינֶה. צִדְקָה. וְחֵן מִשְׁתַּמֵּשִׁין צִדְקִין
מִשׁוֹם שְׁבוֹת: אָמַר יְיָ. רִצִּינָה לִרְבֹּ
אֲשִׁי הֵא מִלְתָּא דְעִבְדִּית קֻמָּן הִשְׁתָּא
מִי הוּא אֲפִקִירֹתָא חוֹפֶלָא אִו לֹא:
אִי חֲכֵמָה וּגְוִי. חֵן תּוֹרֶת חֲכֵמָה
וְכַבֵּד וְתַבְּנוֹה וְיִזְעֵן עוֹמֶדֶת כִּנְגַד
חִילוֹל הַסֵּס: צִפְנִי אֲסוֹר. לַהּוֹרֹת
וְחִיבִי מִיתָה צִדִּי שְׁמִיָּה וְהָא דְרַבָּא
לֹא לִאֲפִרְוֵי מִאֲסוֹר קִאִי אֲלֵא עַל
הַבָּא לִשְׁאֵל: צִפְנִי הוֹס. וְהָא דְקִמְנִי
רְחוֹק מִנְּנָא שְׁהִי רְחוֹק מִקוֹמוֹ מִמָּקוֹס
רְחוֹק שְׁמֵן פִּרְסָאוֹת וּמִיָּה וּמִי אִוִּי
קִמְיָה אִוִּי: וְהָא רְחוֹק מִנְּנָא קִאֲמַר.

ואי הוראה לאו רחוק ממנו הוא מאי

אמא רבי יוחנן לאשמועינן: צנתי
אמר. כנסתי דברי מלחמות
במקום שהיא חוטא עליהן: זק.
דברי תורה: עירא היאירי. רבו
הוה דכתיב היה כהן לדוד רב
לדוד: מורידין אוסו מגדולסו. לעיל
קאי אדוערי צמורה הלכה בפני
רבו: אם אחי אבא זב. דחלק
כבוד למשה דכתיב אשר צוה ה' את
משה [במדבר לא] והורה הלכות גיעול
אך את הזהב: אינעם. לירד מגדולה
שפסקו לו מקמי הכי: דכתיב
ולפני אלהור כהן יעמוד ושאל
לו. שהיה עמיד יחושע הלכות
דריך לישאל דבר הלכה ממלעור:
ולא אשכחן. לאחר מיתת משה
דאיטריך ליה יחושע לאלעזר לשאל

כלום: מוסיב. משיב. דבר מורה הלכה: לשאול. למית

הדר פרק ששי עירובין

רב המנונא אורי בחרתא דארגו. מרי רב המנונא הוו חד שהיה תלמידו של רב חסדא כדמשמע הכא וצפרק קמא דקדושין (דף כה.) גבי סבי דמונאי דאמר ליה רב חסדא לרב המנונא זיל ננעיניהו ועוד היה אחר שהיה תלמידו של רב כדלעיל צפרק כינא מעצברין (דף נד.) דאמר ליה רב לרב המנונא ברי מנאחא אלוטין לך:

מאי דרוש ונתנו בני אהרן חבתן
אש על המזבח **אע"פ** שהאש
יורדת מן השמים מצוה להביא מן
ההדיוש. ללאור משמע שהקטר
שהקטירו על מזבח הסעודים היה
והוראת שעה הייתה להשקט
בקטרת של נשיאים כדאמרין
בשילתי התכלת (מנחות דף כ:) דאי
על מזבח הפנימי הקטירו מאי שייכא
אומה דרשה לשם והא לא היה יורד
אש על מזבח הפנימי לשם קטרה
דכא הוילי דפרה אמר לבו המזבח

אמר מרבנן חזי לנפשיה זבינא (סימן זיל"א) ואויעק"ב) רבי אלעזר בר תחליפא איקלעו דרב איקא באתריה י רב אחא בריה דרב יעגלא תילתא אייתי אמר להו רב אחא בר לסבא אמר להו ר"א בא צורבא מרבנן חזי רבי אלעזר מהגורניא בנן חזי לנפשיה שאני ואי בעית אימא שאני דמופלג אמר רבא

אפילו בפניו שפיר דמי
 דרב אשי חזייה לההוא גברא דקא^א אסר ליה לחמריה
 ביה קלא ולא אשגח ביה א"ל ליהוי האי גברא בשמתא
 תתחזא כאפקרותא אמר ליה^ב אין חכמה ואין תבונה ואין
 קיום שיש בו חילול השם אין חולקין כבוד לרב אמר
 מיתה שלא בפניו אסור ואין חייב מיתה ושלא בפניו
 לאסור לא מתו בני אהרן עד שהורו הלכה בפני משה רבן
 אהרן הכהן אש על המזבח אמרו^ג אף על פי שהאש
 להביא מן ההדיוט ותלמיד אחד היה לו לרבי אליעזר
 אמר רבי אליעזר לאימא שלום אשתו תמיה אני אם
 נייא שנתו אמרה לו נביא אתה אמר לה לא נביא אנכי
 כך מקובלני^ד כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה
 אמר רבי יוחנן אימתי תלמיד יבדקה בן נביא וימני וביה

אמר דוד ויהי כאשר ידע דוד כי יצא המלך ויהי כאשר ידע דוד כי יצא המלך ויהי כאשר ידע דוד כי יצא המלך

[illegible]

נלאם. ראויים הם לכך דהוי ליה כמורה הלכה:
וכמי

שמו שהורה הלה בפני רבו ולא הוציא שבתו. וא"ר אליעזר כל תלמידי המורה הלה פ' להכיש נחש כ"ו. ונקרא חוטא, שנאמר בלבי צנפתי אמתוך למען לא אחטא לך. כל המעביא רעב לעולם, שנא' וגם עירא האירי היה חכם לדור. ו' אליעזר אומה המורה הלה מגדלו. שנאמר ויאמר אליעזר ההן אל אנשי חכמה הבאים למלחמה אתך חקת כ"ו. כל אלו לשאול בלי לדה, שנאמר יצונו יורשע בן נון משרת שמו כ"ו. כלאם השלי עזר חזק

סג.

ח א טור וי"ד קמ"ר
 ז ב ג ד טו"ש"ע שם
 סעיף ד' בהג"ה:
 י ה מ"י פ"ה מהל' ת"ת
 ה"ג וטו"ש"ע שם סעי'
 יא:
 יא ו' מ"י שם הלכה ב'
 וטו"ש"ע שם סעי':
 יב ז מ"י פ"ב מהלכות
 תמדין הלכה א' סמג
 עשן קכ"ד
 יג ה שו"ע י"א סימן רנז
 סעיף ט':

גליון הש"ם

גמרא צורבא מרבנן חיי
לנפשות. עין זכורות דף
לא ע"א מוס' ד"ה דהא.
וצר"ש סוף פ"ב דנגעים:
שם ולא משבחן
דאצטרך ליה יהושע. עי'
סנהדרין דף טז. מוס' ד"ה
מה תחלתה:

מוסף רע"י

ממנו להביא מן
ההדיוט. ואע"פ שהורו
כראוי, נעשו שלא
רשות (יומא ג.).

רב ניסים גאון

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

י רבו חייב מיתה, וראוי
י את מתנותיו לכהן אחד
בפני רבו מורידין אותו
מותיב מלה באנפי רביה
צבור והן כלין מאליהן,